

Kulin Borbála

fél óra szélcsend

Van az a terasz ott a riviérán,
a sárga napernyők alatt, a vendéglő előtt,
ahol beszűkül kissé a macskaköves utca, majd kitágul
az öreg toronynál a téren.
Itt ülünk: a hegyek árnyéka nem ér itt véget,
de már érezni a tengert. Nap süt,
morajló tömeg, pergő szemek
a homokóra nyakán.
Észrevétlen folyik át délelőtt
a délutánba. Koktélt tölt a pincér.

El kellene ezt mondanom neked.
El kellene tudnom ezt valahogy mondani,
hogy a hegyek árnyéka még véget sem ér, de már
elkezdődik a tenger.
Hogy figyelj: egyetlen lélegzetvétellel oszon át rajtunk a dél.
Nincs szél, most leselkedj,
amíg a pincér tölt karcsú, áttetsző poharunkba,
nincs mire várni, nincs félni mitől,
csukott szemmel fordulj a napba,
a világ érthetetlen, lüktető mantra,
idegen beszéd.
De jó, hogy itt vagy.

Itt vagy,
hirtelen csörren a villád,
ahogy kitörsz a néma fegyelemből.
„fél órája ülünk itt hullacsendben.
fél órája. Direkt mértem az időt!”

KULIN BORBÁLA (1979) irodalomtörténész, *A Vörös Postakocsi* folyóirat főszerkesztője. A Debreceni Egyetemen szerzett doktori diplomát. Jelenleg Debrecenben él.

Drónfesztivál

Húvöskés délelőtt, nem kell ünnepebb majális.
Családi nap, faluvégi drónfesztivál.
Kicsi gépek zümmögnek, surrognak az ég alján.
A mikrofonba folyamatosan ricsajozik egy szpíker.
„A gabonaköröket fejre állt helikopterekkel csinálják!”
A vadászgép-szimulátor előtt óriási sor
három perc kifordított életért, ártatlan manőverekért,
veszélytelen zuhanásért.
Egy srác sorsjegyeket tukmál.
Lerázom valami hazugsággal.

Az égbolt felkapott pörköltzagába beúszik váratlanul
egy csapat hazatérő fehérgólya.
Szárnyuk rezdületlen,
fenséges fáradtsággal tűnnek balra el a horizonton.

Feltámadás

A Libatop utca sarkán áll a mediterrán villa.
Lankás tető, fehérre meszelt álterméskő falak,
a kocsibeállón márványburkolat, a terasz üvegajtaja
fenn egy tengerre néz. Március vége, a pálmafákat
kihajtották a napra, öles mozsarakban legelnek a fényben.

Csak tenger nincs, amit ide lehetne hazudni.
A villanypóznás szántóföld most a végtelen,
ez a tavaszi szellőcske a napi feltámadásé.
Az alkalmi szomszéd keverék ebe zavaros tócsákba
kortyol, s a kerítés cirádáit bamba, rád emlékeztető,
áttetsző tekintettel, aranyárga ívben levezeli.